

Reserve- og Administrationsfonden af $\frac{1}{8}$ Procent af de tilstaaede Laan. Det er meget rigtigt nævnet af det ærede Medlem, at man herved kan gaa en af to Veie, idet man kan forandre $\frac{1}{8}$ enten til $\frac{1}{10}$ eller til $\frac{1}{5}$. I første Tilfælde formindsker man Brøken, i andet Tilfælde forøger man den noget; men naar det ærede Medlems Forslag vedtages, er Forøgelsen dermed umuliggjort. Jeg tør dog imidlertid spørge, om det ikke vilde være heldigt, at Regjeringen saae sig istand til at forandre Brøken fra $\frac{1}{8}$ til $\frac{1}{5}$, naar Talen er om en Udelse til vedkommende Kreditforeningers Reservefond. Naar Bestyrelsen i Forening med Interessenterne blive enige om ved en saadan Forandring at tillægge Reservefonden noget Mere end hidtil, vilde det dog være yderst fært, om Regjeringen vilde sige: Nei, skal der foregaa en Forandring, og er det fornødt at foretage en saadan, efter at vi have faaet Hundrebedels-Systemet, skal den gaa i Retning af at stille Reservefonden slettere. Selv om jeg nu ikke kan tillægge det nogen betydelig Værd, hvad enten Forslaget vedtages eller ikke, forekommer det mig dog, at det vilde være ganske mærkeligt, om man vilde modsætte sig en Forandring, som gik ud paa at sikre de vedkommende Institutioners Reservefond en forbedret Stilling, naar vedkommende Bestyrelse og Interessenterne ønskede det. Jeg tror derfor at turde gjøre opmærksom paa, at af de to stillede Forslag er det ene meget ubetydeligt, medens det andet efter min Mening er mindre fornødt, og jeg maa spørge, om det virkelig skulde være ønskeligt at nødvendiggjøre en fornyet Behandling i det andet Thing om denne lille Leilighedslov, som kun er bestemt til at virke i tre bestemte Tilfælde. Dette skal jeg dog naturligvis kun henstille, idet det maa være det høie Things egen Sag at overveie dette; men er det givet, at Loven kun gjælder for saa saa Tilfælde, og at det er tvivlsomme Endringsforslag, der foreligge, kunde det dog maasse være en Overveielse værd, om ikke dette Moment turde være afgjørende ved Beslutningen om, hvorvidt man vil vedtage de to Forslag eller ikke.

Bajer: Den høitærede Minister nævnte, at dette Lovforslag alene vedrører 3 bestemte Tilfælde, men jeg hørte ham rigtignok kun nævne den næstnyttigste Kjøbstadkreditforening, og Østifternes Kreditforening. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, at det ikke er rigtigt, idet det er en almindelig Bemyndigelse, som Ministeren her søger, og der findes som bekjendt flere Kreditforeninger end de nævnte. Naturligvis vilde man komme udover Bankeleghederne, hvis man vilde indskrænke Lovforslaget til at gjælde for den næstnyttigste Kreditforening alene; men, naar der ønskes en almindelig Bemyndigelse, forekommer det mig ogsaa rigtigt, at der sættes en Begrænsning, og den, der her er foreslaaet, er efter

min Overbevisning sat saa overordenlig vid, at, hvis der skulde være Grund til ikke at vedtage Endringsforslaget, skulde det være den, at Grændsen er sat for vid, og at man hellere burde sætte $\frac{5}{1000}$ end $\frac{5}{100}$. Hvis den af mig foreslaaede Grændse ikke skulde være tilstrækkelig vid, haaber jeg, at den høitærede Minister, hvis den vedtages, vil til Bide Behandling stille et nyt Forslag, som jeg da med Fornøielse skal stemme for, hvis det bliver godtgjort, at en videre Grændse behøves. Jeg skal derfor anbefale mit Forslag til Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Lobjensen): Jeg tror blot at burde paavise, at det er en Udsærelse hos det ærede Medlem, naar han tror, det er alle Kreditforeninger, med Hensyn til hvilke denne Lov skulde finde Anvendelse. Det er kun disse saa Kreditforeninger, i hvilke Brøkerne med Hensyn til de Uddrag, der skulle finde Sted, ere fastsatte; lige overfor alle andre Kreditforeninger har Indenrigsministeren i Genhold til Lov den Bemyndigelse, her søges for disse enkelte Kreditforeningers Vedkommende. Han har denne Bemyndigelse og han udøver den — jeg tør ikke sige daglig, men dog ikke sjældent — saaledes som de ærede Herrer ville se af Ministerialtidenden, idet Indenrigsministeren stadfæster Forandringer i Kreditforeningers Statuter. Det er altsaa kun, fordi man gennem Lov har bundet disse Brøker, at det paa Grund af Overgangen til Hundrebedels-systemet har været nødvendigt at bede om en Bemyndigelse for Indenrigsministeren til at træffe Forandringer for disse ganske saa Tilfælde. Det ærede Medlem tvivlede om, hvorvidt Grændsen var tilstrækkelig, men jeg tror at have paavist, at naar Bestyrelsen maatte ønske at forøge Brøken saaledes, at der blev en Fordel for Reservefonden, vil dette ikke være muligt efter Endringsforslaget. Det er utvivlsomt, at man maa gaa enten til $\frac{1}{10}$ eller til $\frac{1}{5}$; $\frac{1}{10}$ er til større Sikkerhed for Reservefonden, $\frac{1}{5}$ er til større Sikkerhed for den, men man kan ikke gaa fra $\frac{1}{8}$ til $\frac{1}{5}$ med en Forhøielse af $\frac{5}{100}$ pCt.

Bajer: Maa jeg blot tilføie den Bemærkning, at selv om der ikke er flere end de nævnte Kreditforeninger, og at der ikke findes andre Procentbele end $\frac{1}{8}$. — der findes forøvrigt i Østifternes Kreditforenings Statuter ogsaa Brøken $\frac{1}{16}$ — vil jeg dog af rent formelle Grunde ønske, at Forslaget maa blive vedtaget, fordi jeg synes, det ikke er rigtigt at give Bemyndigelse til aldeles ubegrændset at forandre noget Lovbestemt. Altsaa for at sætte en Grændse, som jeg er overbevist om snarere er for vid end for snever, fastholder jeg Forslaget.

Berg: Man kan jo ikke egentlig sige, at man taler bestemt til Fordel for Kreditforening-